ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' ἀφήγησιν τοῦ συντρόφου τοῦ ἡρωϊκοῦ κλέφτη, Φραγγίστα)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΝΥΧΤΑ βέβαια ἦταν ἀκόμα, μὰ δὲν ἄργησε ν' ἀρχίση νὰ ροδίζη ἡ χαραυγή.

Ὁ λόγγος ξυπνοῦσε γεμᾶτος κραξίματα πουλιῶν.

Ἄξαφνα φάνηκαν νἄρχωνται ἀπὸ μακρυὰ οἱ Ντερβεναγάδες μὲ τοὺς πολεμιστάς των.

Ὁ Κατσαντώνης τοὺς εἶδε.

—Ἔρχονται!... εἶπε στὰ παλληκάρια του.

Καὶ τὰ χέρια τους σφίξανε ν. ρικὰ τὰ καρυοφίλλια κι' ὁ καθένας πῆρε καλύτερη θέσι ὀπὸ ταμπούρ. του.

Μόλις πλησίασαν οἱ Ἀρβανίτες, οἱ Κατσαντωναῖοι ἄρχισαν νὰ τοὺς ρίχνουν στὸ ψαχνό.

Ξαφνιασμένοι οἱ Ἀρβανίτες, ἔπιασαν πρόχειρα ταμπούρια κι' ἄρχισε ἡ μάχη, μὲ πεισμα μεγαλο.

Οἱ Ντερβεναγάδες παρακινοῦσαν τοὺς ἄνδρες των νὰ κατυλάβουν μὲ ἔφοβο τὰ ταμπούρια τῶν Κατσαντωναίων μὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν καθόλου εὔκολο, γιατὶ οἱ ἀτρόμητοι κλέφτες ὑπερασπιζαν γερὰ τις θέσεις των.

Ὅλη τὴ μέρα κράτησε ἡ μάχη, χωρὶς τὴν παραμικρὴ διακοπή, χωρὶς ἀνάσα καὶ ξεκούρασμα.

Οἱ Τουρκαλβανοί, ἀν καὶ ἦσαν πολυαριθμότεροι τῶν κλεφτῶν, δὲν μπόρεσαν νὰ τοὺς πάρουν τὶς θέσεις. Τριάντα ἀπ' αὐτοὺς σκοτώθηκαν. Ἐνῶ ὁ Κατσαντώνης ἔχασε μονάχα δυὸ παλληκάρια.

Ὅταν νύχτωσε πειά, ὁ Κατσαντώνης, προστατευόμενος ἀπ' τὸ βαθὺ σκοτάδι, ξέφυγε μὲ τὰ παλληκάρια του καὶ τράβηξε γιὰ τὴν ἀκτή, στὴν ὁποία, σύμφωνα μὲ τὸ γράμμα τοῦ Παπαδόπουλου, θὰ τὸν περίμεναν ἡ βάρκες γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν στὴ Λευκάδα.

Πράγματι, χωρὶς νὰ συμβῆ τὸ παραμικρὸ ἀπρόοπτο στοὺς γενναίους κλέφτες, φτάσανε στὴν ἀκρογιαλιὰ, ὅπου τοὺς περιμένανε ἡ βάρκες. Χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ οἱ Κατσαντωναῖοι ἐπιβιβάστηκαν σ' αὐτὲς κι' ἀνοίχτηκαν γιὰ τὴν Ἁγία Μαύρα.

Στὸ λιμάνι τῆς Λευκάδας περίμενε τὸν Κατσαντώνη ὁ στρατηγὸς τοῦ Ρωσσικοῦ στρατοῦ Παπαδόπουλος κι' ὁ ἐπίσκοπος Ἰγνάτιος, ὁ ὁποιος εὐλόγησε τοὺς ἡρωϊκοὺς κλέφτες, καθὼς ἀποβιβαζόντουσαν στὴν ξηρά.

Ἡ ὑποδοχὴ ποβγινε στοὺς φημισμένους πολεμιστὰς ἦταν θερμὴ κι' ἐγκάρδια. Τοὺς ὡδήγησαν ἀμέσως ὕστερα στὰ σκήματα ποδχαν νοικιάσει γιὰ νὰ τοὺς στεγάσουν. Ἐκεῖ οἱ Κατσαντωναῖοι ἄφισαν τὰ στολισμένα μὲ χρυσάφι κι' ἀσῆμι καρυοφίλλια τους, τὰ τιμημένα τους ὅπλα καὶ βγῆκαν κατόπιν νὰ περπατήσουν στὴν Ἀγορά.

Ἄπειρος κοσμάκης εἶχε μαζευτῆ στοὺς δρόμους γιὰ νὰ τοὺς δῆ καὶ νὰ τοὺς καμαρώση. Κι' ὅλοι θαυμάζανε τὸ ἀρειμάνιο ἦθος τους, τὶς ψηλὲς κορμοστασιές τους, τὴ λεβεντιά τους τὴ χιλιοτραγουδημένη.

Κι' αὐτοὶ οἱ ξένοι ποὺ βρισκόντουσαν στὴ Λευκάδα αὐτὴν τὴν ἐποχή, ξένοι πολυταξειδεμένοι, ποδχαν δῆ πολλὰ τὰ μάτια τους, δὲν κρύβανε τὸ θαυμασμό τους γιὰ τοὺς Ἕλληνας πολεμιστάς

Εἶχε γεμίσει ἡ Λευκάδα λεβεντιά!

Ἔλαμπαν στὸν ἥλιο τὰ τσαπράζια κι' ἡ μαλαμοκαπνισμένες ἁρματωσιές. Κ' οἱ Λευκαδῖτες δὲν χόρταιναν νὰ βλέπουν, νὰ βλέπουν τοὺς ἐπικοὺς ἐκδικητὰς τῶν τυράννων τῆς λατρευτῆς πατρίδος...

* * *

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ στρατηγὸς Παπαδόπουλος κάλεσε τὸν Κατσαντώνη καὶ τὰ παλληκάρια του σὲ γεῦμα, νὲ μιὰ ἀπ' τὶς ἐξοχὲς τῆς Ἁγίας Μαύρας.

Στο γεῦμα αὐτὸ ἦσαν προσκαλεσμένοι κι' ἄλλοι Ἕλληνες ξακουσμένοι ἁρματωλοί, διατρίβοντες τὴν ἐποχὴ αὐτὴ στὴ Λευκάδα, μεταξὺ τῶν ὁποίων κι' ὁ περίφημος Γεώργιος Βαρνακιώτης.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Παπαδόπουλος σήκωσε τὸ ποτῆρι του κι' εὐχήθηκε στοὺς ἡρωϊκοὺς Κατσαντωναίους τὸ καλῶς ὥρισαν. Κατόπιν δὲ πρόσθεσε καὶ τὰ ἑξῆς:

—Εἶνε μεγάλη ἡ χαρά μου, γιατὶ βρίσκομαι ἀνάμεσό σας. Εἶνε μεγάλη ἡ χαρά μου, γιατὶ ἡ Πατρίδα μου ἀπόχτησε, ὕστερα ἀπὸ τεσσάρων αἰώνων μαύρη δουλεία, τέτοιους ξακουσμένους πολεμιστάδες!...

Γύρισε ὕστερα στὸν Κατσαντώνη καὶ ἀποκαλῶντας τον χιλίαρχο, τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ ἀφηγηθῆ τὶς ἀνδραγαθίες τῶν συντρόφων του, γιὰ νὰ δώση σιὸν καθένα τὸ βαθμὸ ποὺ τοῦ ἄξιζε.

Ὁ Κατσαντώνης σηκώθηκε ἀπάνω, εὐχαρίστησε τὸ στρατηγὸ καὶ τοῦ εἶπε πῶς κι' ὁ τελευταῖος τῶν συντρόφων του εἶνε καλύτερος ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιο καὶ στὰ παλληκάρια του χρωστάει τὶς νίκες του.

Τὰ σεμνὰ λόγια τοῦ Κατσαντώνη κάνανε βαθειὰ ἐντύπωσι στὸν Ἕλληνα στρατηγό, ὁ ὁποῖος μίλησε κατόπιν γιὰ τὴ λευτεριὰ τῆς σκλαβωμένης Πατρίδας.

Οἱ Κατσαντωναῖοι ἄρχισαν ἔπειτα νὰ τραγουδᾶνε κλέφτικα τραγούδια.

Ἐνῶ ἡ διασκέδασις βρισκόταν στὸ ζωηρότερο σημεῖο της, ὁ Κατσαντώνης σηκώθηκε ἀπάνω, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ σπληνάντερο, τὸ ὁποιο ὁ ἴδιος εἶχε φτιάσει καὶ τὸ πρόσφερε στὸν Παπαδόπουλο, λέγοντας του:

—Φάτε, στρατηγέ, αὐτὸ τὸ μεζέ. Ὅποιος τρώει ἀπὸ δαῦτον, δὲν πεθαίνει ποτέ!

Ὁ στρατηγὸς ἔφαγε τὸ σπληνάντερο καὶ κατόπιν ζήτησε ἀπὸ τὸν Κατσαντώνη νὰ τοῦ ἐξηγήση τί ἐννοεῖ, ὅταν λέη πῶς δὲν πεθαίνει ἐκεινος ποὺ τρώει ἕνα τέτοιον ἐκλεκτὸ μεζέ.

—Ἀλήθεια εἶνε, ὅπως σου τὸ λέω, στρατηγέ, τοῦ ἐξήγησε ὁ Κατσαντώνης, ὁ ὁποιος πίστευε πραγματικῶς στὴν πρόληψι αὐτή. Ὅποιος τρώει σπληνάντερο, ἀπὸ πολεμιστὴ φτιαγμένο, δὲν πεθαίνει ἄρρωστος στὸ κρεββάτι του.

—Καὶ πῶς πεθαίνουν, καπετάνιε;

—Πεθαίνουν ἀπὸ βόλι! ἀποκρίθηκε ὁ Κατσαντώνης.

Τὸ γλέντι κράτησε πολλὴ ἀκόμα ὥρα, ὡς ποὺ τέλος γύρισαν ὅλοι εὐχαριστημένοι στὰ καταλύματά τους.

Ὁ στρατηγὸς Παπαδόπουλος μίλησε κατ' ἐπανάληψιν στὴν περίστασι αὐτὴ μὲ τὸν Κατσαντώνη γιὰ τὴν ἐξέγερσι τῶν σκλαβωμένων Ἑλλήνων κατὰ τῶν τυράννων.

Ὁ Κατσαντώνης, γυρίζοντας στ' Ἄγραφα, θὰ συνενοεῖτο σχετικῶς καὶ μὲ τοὺς ἄλλους καπεταναίους καὶ ἡ ἐπανάστασις θὰ ξεσποῦσε ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη.

Αὐτὸ ἦταν τὸ σχέδιο ποὺ ὑπέδειξε ὁ Παπαδόπουλος στὸν Κατσαντώνη καὶ στοὺς ἄλλους Ἕλληνας καπεταναίους, ποὺ βρισκόντουσαν στὴν Ἁγία Μαύρα.

Ὅλοι ἔμειναν σύμφωνοι, ὅλοι ἄκουσαν μὲ συγκίνησι ὅτι θᾶχαν καὶ τὴν ὑποστήριξι τῆς κραταιᾶς Ρωσσίας στὸν ἀγῶνα τους κατὰ τῶν τυράννων.

Ὁ στρατηγὸς Παπαδόπουλος ἐνεργοῦσε γιὰ ὅλ' αὐτά, ἔχοντας φυσικὰ τὴν ἔγκρισι καὶ τὴν ἐντολὴ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας. Ἡ Ρωσσία εἶχε κηρύξει τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Τουρκίας. Ἦταν λοιπὸν καταλληλοτάτη ἡ περίστασις γιὰ νὰ σηκωθοῦν οἱ Ἕλληνες ρυγιάδες καὶ νὰ χτυπήσουν τοὺς ἀπίστους, μιὰ καὶ ἡ Τουρκία βρισκόταν ἀπασχολημένη μὲ τὸν πόλεμο αὐτὸ κατὰ τῶν Ρώσσων.

Ὁ Παπαδόπουλος, σὰν καλὸς πατριώτης ποὺ ἦταν, εἶχε τὴν ἀπόφασι νὰ ἐνισχύση τὴν Ἑλληνικὴ ἐπανάστασι μὲ κάθε τρόπο. Θὰ περνοῦσε ὁ ἴδιος στὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἐξήγησε στὸν Κατσαντώνη καὶ ποὺς ἄλλους καπεταναίους, ἔχοντας μαζύ του καὶ τοὺς Ρώσσους στρατιῶτες του. Ὁ ἴδιος θὰ ὕψωνε τὴν σημαία τῆς ἐπαναστάσεως στὶς κυριώτερες πόλεις τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὴ βοήθεια πάντα τῶν Ἑλλήνων ὁπλαρχηγῶν καὶ θᾶκανε τὸ καθετί, γιὰ νὰ πετύχη ὁ ἱερὸς σκοπός του.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἕλληνας κλέφτης

Τιμῆμα γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Τάρραντ, ὅτι ὁ Μίστερ Οὐίλκινσον εἶχε δῆ τὸ πτῶμα. Δὲν ἦταν ἡ ἀδελφή του, γιατὶ ἐκείνη εἶχε ὑποστῆ κάποτε μιὰ ἐγχείρησι καὶ τὸ πτῶμα δὲν ἔφερε κομμὰ οὐλή...

— Καὶ τί κάνατε τὸ πτῶμα; ρώτησε ὁ Τάρραντ τὸν Ντόου, ἀφοῦ ἔβαλε τὸ ἀκουστικὸ στὴ θέσι του.

Ὁ Χένρυ Ντόου σιμπλήρωσε τὴν κατάθεσί του καὶ μόνος του καταδίκασε τὸν ἑαυτό του. Δυὸ ὧρες κατόπιν, τὸ πτῶμα τῆς μίσσις Οὐίλκινσον εἶχε ἐκταφῆ καὶ ἀναγνωριστῆ. Ὁ Ντόου καταδικάστηκε ἐπὶ τῇ βάσει τῆς προσωπικῆς ὁμολογίας του.

Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο πτῶμα δὲν κατωρθώθηκε νὰ ἐξακριβωθῆ ἡ ταυτότης του.